

-*-

SENTÈNCIA 25-04 DE 4 D'OCTUBRE DE 2004

Ponent M.I.: Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que en la causa referida es dictà, pel M.I. Tribunal de Corts en data 10 de juny de 2004, sentència amb la següent part dispositiva: "FALLEM: Que hem de condemnar i condemnem Edson Luis B. com autor responsable penal del delictes major de tràfic de targetes de crèdit i del delictes major d'ús indegut de tarja de crèdit de la que no s'és titular, sense la concurrència de circumstàncies modificadores de la responsabilitat penal a la pena de TRES ANYS DE PRESÓ i pagament de les despeses processals causades."

II.-RESULTANT: Que el fallo transcrit té com a premissa fàctica la següent descripció de fets pels quals el processat fou acusat, tal com consta en el primer Resultant de la sentència apel·lada: "el processat Edson Luis B., nascut el 20 d'abril de 1964, de nacionalitat brasilera i sense antecedents penals, arribà al Principat en data 5 de desembre del 2003 allotjant-se a l'Hotel Prisma de la capital sent controlat pels agents del Servei de Policia vers les 21.30 hores del dia 8 de desembre del 2003 en haver-se detectat en nombrosos establiments del Principat operacions fraudulentas amb targeta de crèdit.

En el moment del control es trobà, en possessió d'Edson Luis B. quatre targetes de crèdit falses on constava com a titular el propi Edson Luis B. però els números de les quals identificaven com a titular genuïns a d'altres persones segons la següent relació:

- VISA ELECTRON núm.: 4361 1400 2988 0019 de l'entitat "BRADESCO".
- VISA ELECTRON núm. 4731 0410 3254 9034 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "CREDIT SUISSE".

- VISA ELECTRON 4788 2500 0070 3521 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "JP MORGAN CHASE BANK".
- VISA ELECTRON 4563 5332 7340 8295 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "VBS INTERNATIONAL B.V."

Practicat un registre a la cambra 404 de l'hotel "Prisma" previ consentiment del processat, els Agents incautaren altres 16 targetes de crèdit falses segons la següent relació:

- VISA ELECTRON núm. 4539 7887 8548 1229 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "BARCLAYS BANK"
- VISA ELECTRON núm. 4265 8820 1004 3357 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "UNITED OVERSEAS LIMITED BANK".
- VISA ELECTRON núm. 4263 9300 9202 3798 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "NATIONAL WESTMINSTER BANK"
- VISA ELECTRON núm. 4986 0100 9891 1091 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "UFJ CARD COMPANY LIMITED"
- VISA ELECTRON núm. 4066 6900 0034 6800 de "BRADESCO"
- VISA ELECTRON núm. 4254 3661 7121 8019 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "WASHINGTON MUTUAL BANK"
- VISA ELECTRON núm. 4736 6200 0401 1035 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "UNIBANCO"
- VISA ELECTRON núm. 4539 9753 4005 6626 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "SERVIZZI INTERBANCARI S.P.A"
- VISA ELECTRON núm. 4066 6900 0028 1502 de "BRADESCO"
- VISA ELECTRON núm. 4406 3700 6794 6631 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "BANCO BPI"
- VISA ELECTRON núm. 4066 6900 0028 3672
- VISA ELECTRON núm. 4901 1891 5192 8796 de "BRADESCO" però quin número identifica com a

entitat emissora al banc "UNION BANK OF SWITZERLAND"

- VISA ELECTRON núm. 4563 5420 0000 3980 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "VBS INTERNACIONAL BV"
- VISA ELECTRON núm. 4736 6200 0492 1043 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "UNIBANCO"
- VISA ELECTRON núm. 4736 6200 0520 6014 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "UNIBANCO"
- VISA ELECTRON núm. 4511 1010 5012 0021 de "BRADESCO" però quin número identifica com a entitat emissora al banc "DANSKE BANK AS DANMARK"

Totes les targetes de crèdit intervingudes a l'acusat han resultat estar falsificades, ja que si bé, aquest apareixia com a titular en el suport de plàstic, les dades de les bandes magnètiques corresponien a altres targes de crèdit legítimes pertanyent a terceres persones.

Durant el registre practicat a la cambra de l'hotel on s'allotjava B., així com en l'escorcoll realitzat al vehicle Ford Focus matrícula (E) 9039 CMK amb al qual havia arribat al Principat, els Agents de Policia incautaren la mercaderia que B. havia adquirit durant els referits dies en diversos comerços d'Andorra entre els quals "Comercial Sorteny 2", "Comercial Pont", "Marroquineria Safari", "imoto", "Esports Sant Bernat II", "Olympia Esports II", "Casa Canut", "Joieria Cellini", "Martinez-Soria", "Moto-Sprint", "Tutto Chicco", "Wom", "Auto Moto Racing", "mercat del Rellotge", "Aigle", "Florència", "hotel Salvia", "Connexió", "Datec 1", "Evasió", "Tagore", "Perfumeria la Perla", "Pons i Bartumeu", "Pyrenées", "Quars Megastore", "Viladomat esports", "Martí motos", "Florència 3", "Joieria Hungari", "Mikel's Watch gallery", "Florència centre" i "Florència imatges".

La instrucció practicada ha permès constatar que durant els dies 7, 11, 19 i 20 de novembre del 2003, el processat B. ja s'havia desplaçat al Principat on adquirí mercaderia per import de 8.797,90 euros mitjançant la utilització de 5 altres targetes de crèdit que també han resultat ésser falses i segons la següent relació essent els números: 1) 4066 6900 0038 0916; 2) 4066 6900 0040 4369; 3) 4066 6900 0028 0199; 4) 4475 7401 0047 8758 i 5) 4938 3112 7723 2518. Targetes quina relació apareix de la

documentació bancària, però que no es trobaren en possessió de l'acusat.

L'import de la mercaderia adquirida per l'acusat mitjançant les operacions dutes a terme, els mesos de novembre i desembre del 2003, ascendeix a la quantitat global de 42.312,09 euros."

III.-RESULTANT: Que, notificada la sentència, el processat interposa contra ella recurs d'apel·lació davant de la Sala Penal d'aquest Tribunal Superior de Justícia, invocant els motius o fonaments del recurs que després s'analitzaran, essent admès el seu recurs, conferint trasllat al Ministeri Fiscal el qual formulà escrit de 20 de juliol d'enguany, compareixent i oposant-se al recurs, impugnant els seus fonaments, segons després s'analitza, procedint la Sala a l'assenyalament immediat de la vista del recurs per el passat dia 14 de setembre, atenent l'especial circumstància de la situació a la presó del processat recurrent.

IV.-RESULTANT: Que en la vista del recurs tant la representació del recurrent com la del Ministeri Fiscal insistiren en les seves peticions i plantejaments. La lletrada del recurrent al·legà, en síntesi, que el recurrent no havia comès el delictes de tràfic de targetes de crèdit, perquè requereix una "organització estructurada", invocant al respecte jurisprudència del Tribunal de Corts; que el recurrent era totalment desconexor de l'origen il·lícit de les targetes; que a Brasil les targetes s'adquireixen en quioscos o punts de venda al carrer i no és necessari vincular-les a un concret compte bancari i que el delictes de tràfic de targetes de crèdit absorbeix el delictes d'ús indegut d'una targeta de la qual no se n'és titular, no essent possible condemnar pels dos delictes; que l'import de les compres realitzades pel processat utilitzant les targetes fou de 30.000 euros. Sol·licita la revocació de la sentència i l'absolució del seu defensat en els termes ja indicats en l'escrit que interposa el recurs. Per la seva part, la representació del Ministeri Fiscal, s'oposà al recurs, ratificant el seu escrit i sol·licitant la confirmació de la sentència, precisant que les compres realitzades pel processat (quasi totes articles de luxe) ascendiren a 45.000 euros; que el processat B. sabia que les targetes que utilitzava eren falses i, finalment, que en contra del que sosté el recurrent, el delictes de

tràfic de targetes de crèdit no absorbeix el d'ús indegut de targeta, segons la més recent jurisprudència.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: Que contra la sentència, basada en el *factum* que ha quedat transcrit s'aixeca el recurs del processat el qual fonamenta la seva impugnació en els següents arguments, al·legats en l'escrit d'interposició del recurs i resumits en el tràmit de la vista. En quant al delictes de "tràfic" de les targetes de crèdit, previst i penat per l'art. 254 del Codi Penal andorrà, argumenta que l' "element material" d'aquest delictes és "una organització estructurada", que s'encarrega de la confecció, venda i subministrament de les targetes falsificades, invocant al respecte la sentència del Tribunal de Corts de 27 de gener de 2004 (així com una anterior sentència de 3 de novembre de 1994, del mateix Tribunal), al·legant que aquella organització no s'aprecia en el present cas en el qual l'acusat ha estat l'únic detingut pels fets i no ha pogut ser relacionat amb altres persones. Al·lega com a segon motiu del recurs que el fet de tenir en la seva possessió un número important de targetes de crèdit no pot comportar per si mateix la comissió d'un delictes de tràfic, si es té en compte la forma en que en el país del processat es poden adquirir aquelles targetes, les quals "es donen a través de botigues, internet, les envien al domicili, solament cal que l'usuari la desbloqui per obtenir l'autorització pel seu ús, sense necessitat de vincular la targeta amb cap compte bancari, ni d'àmbit internacional ni nacional", havent estat per mitjà d'aquest procediment que el processat obtingué les targetes. Accepta que la possessió il·legítima de les targetes de crèdit així com la seva utilització reiterada pel processat (fet que no ha negat) serien elements que constituïrien un delictes d'ús indegut de les targetes de crèdit, però no un delictes de tràfic de les mateixes (més endavant admet que els fets podrien constituir un delictes continuat d'utilització il·lícita de targetes de crèdit). En tercer lloc, al·lega l'absència de culpabilitat. Reconeix que ha quedat ben demostrat que les targetes de crèdit tenen un origen fraudulent, com a "targetes clonades", és ha dir, han estat manipulades al incorporar a la targeta la banda magnètica corresponent a una altra de legítima, acceptant

també que la dada de que es tractés de titulars estrangers ha servit per afavorir la seva utilització il·legítima. Malgrat tot, al·lega l'absència de culpabilitat, ja que no ha tingut res a veure amb la manipulació de les targetes que utilitzà, no intervenint en la seva clonació i sense formar part de l'organització estructurada necessària per que el delictes pugui ser entès com a comès. Finalment, després de insistir en els arguments ja exposats, el recurrent al·lega que no tenia intenció de defraudar sinó d'utilitzar el "finançament a termini", propi d'aquests instruments de pagament, ja que projectava tornar al seu país amb les compres realitzades (aprofitant els bons preus del Principat) per a procedir a la venda al Brasil dels productes per un preu superior amb el que atendria els càrrecs que anés rebent dels comerciants andorrans, guanyant un marge de benefici entre el preu de compra i el de revenda. Conclou sol·licitant la revocació de la sentència per dictar la lliure absolució del processat recurrent pel delictes de l'art. 354 del Codi Penal i responsable en tot cas del delictes d'utilització indeguda de targetes de crèdit, de l'art. 253 del mateix text punitiu, encara que amb la pena reduïda de 6 mesos de presó i amb l'abonament del temps en que ha estat privat de llibertat per raó d'aquesta causa.

II.-CONSIDERANT: Que els arguments del recurrent han estat contestats pel Ministeri Fiscal, el qual en el seu escrit, així com en el tràmit de vista, ha assenyalat que les targetes utilitzades pel processat en les seves compres a Andorra i les que li han estat intervingudes en la seva habitació de l'hotel, "són fruit d'un elaborat treball de falsificació", ja que "es tracta de targetes clonades, és a dir, confeccionades a partir d'un suport plàstic aparentment autèntic però les bandes magnètiques d'aquestes han estat copiades d'altres targetes ja actives i legítimes, de titulars estrangers a fi de dificultar la identificació i facilitar així el seu ús reiterat". Després d'assenyalar les explicacions contradictòries del processat (que tenia en el seu poder 20 targetes de crèdit falsificades) apunta el Ministeri Fiscal que l'informe de l'economista brasiler, si bé explicà que al seu país es poden adquirir les targetes de crèdit en botigues, per internet i que fins i tot es podien rebre per correu, no es menciona la possibilitat d'adquirir-les pel carrer, que es on les havia adquirit

el processat, segons les seves manifestacions, sense que hagi pogut explicar per quina raó tenia en el seu poder tantes targetes de crèdit i sense haver acreditat que comptava amb els fons necessaris per fer front als càrrecs que hagués rebut per les compres realitzades. Citant jurisprudència del Tribunal de Corts (la sentència del 18 de juliol de 1998 en la causa TC.224-4/97) el Ministeri Fiscal conclou sol·licitant que sigui desestimat el recurs i confirmada íntegrament la sentència dictada, sense que procedeixi imposar responsabilitat civil però sí el pagament de les costes processals.

III.-CONSIDERANT: Que amb caràcter previ a resoldre els problemes plantejats en aquest recurs s'ha d'assenyalar que el avanços tecnològics produïts en les últimes dècades, en aquest cas l'electrònica i la informàtica, ha fet sorgir nous instruments mercantils de pagament que, a l'igual que els tradicionals (lletres de canvi, xecs o pagarés), poden ser falsificats o utilitzats per a defraudar. La facilitat per a viatjar, pròpia de la vida moderna, ha estimulat la utilització d'aquests nous instruments de transacció i pagament. Fins fa pocs anys, en els viatges, era propi portar xecs de viatge, lliurats per una entitat bancària reconeguda en el lloc on anaven a ser utilitzats, amb el que s'evitava haver de portar les quantitats necessàries de paper moneda, així com els riscos de tot tipus que allò comportava. Entre els nous instruments de pagament han sorgit les targetes de crèdit, al principi privilegi de clients molt selectes de les entitats bancàries i actualment divulgats entre les persones més diverses. Aquests instruments s'emeten confiant en la fiabilitat de les garanties que proporcionen les dades electròniques impreses en les targetes de crèdit i són entregades pels bancs corresponents al client titular de la targeta i del compte corresponent, que en serà l'usuari. Però al poc de generalitzar-se la seva concessió començaren a advertir-se perills o riscos de la seva utilització fraudulenta, fins i tot sense necessitat de tenir accés als secrets dels comptes bancaris, vg. a base de recuperar el duplicat del justificant del pagament realitzat amb la targeta, en el qual consten totes les dades corresponents al compte bancari i al seu titular. El mateix ha succeït amb un altre tipus de targeta, vg. per poder realitzar converses telefòniques des de telèfons públics sense

necessitat d'utilitzar fitxes o monedes (actualment desplaçades pels ja popularitzats telèfons mòbils). Aquesta realitat ha portat als autors dels Codis Penals més moderns a incloure en els seus tipus, junt amb la figura tradicional de l'estafa, altres que contemplen precisament l'ús o utilització fraudulenta d'una targeta de crèdit per qui no n'és el titular així com la fabricació o comercialització de targetes duplicades de les legítimament emeses, que solen denominar-se "targetes clonades" perquè són com a còpies o duplicats d'una altra de legítima o autèntica, prèviament emesa, les dades bancàries de la qual s'utilitzen per donar vida a la targeta clonada.

IV.-CONSIDERANT: Que, pel que fa al delictes de "tràfic" de targetes de crèdit, el primer argument del recurrent no pot ser acollit, fins i tot si es pogués fonamentar en alguna sentència. És cert que els procediments de falsificació o "clonació" de targetes de crèdit (semblant amb la falsificació de moneda o de documents mercantils de pagament) solen exigir la concurrència de diverses persones, que integren una *societas scaelerum*, a la que el recurrent al·ludeix reiteradament anomenant-la "una organització estructurada", segons la sentència que cita. Aquests procediments de falsificació tenen sempre alguna complexitat. En el cas de les targetes de crèdit es precis disposar de les targetes verges i conèixer les dades del veritable titular de la targeta ja emesa (l'autèntica), per a passar-les a la targeta duplicada o "clonada", utilitzant un procediment d'impressió de la banda magnètica de la targeta autèntica en la falsa, que als efectes pràctics del seu ús comercial ve a resultar com un duplicat de la targeta vertadera. I com diu la sentència, es procura utilitzar les dades de "titulars estrangers" perquè d'aquesta manera es dificulta o al menys es retarda el descobriment de l'ús fraudulent d'aquells instruments de pagament i es facilita la impunitat del frau que es vol cometre. Clonades o falsificades les targetes es precis després introduir-les en el mercat (com també passa amb la moneda falsificada), venent-les a qui les adquireix per la seva utilització mitjançant la realització dels pagaments per l'adquisició de béns o serveis, el que constitueix l'última etapa del procediment de falsificació i utilització d'aquells mitjans de pagament. Tot això, que és una obvietat, no

pot servir per a argumentar que qui utilitza una targeta bancària clonada no ha pogut cometre el delict de tràfic fraudulent, perquè aquest requereix aquella "organització" que ell sol no pot constituir. Aquesta circumstància l'únic que argüeix és que en la causa no s'ha pogut conèixer o determinar a "les demás persones" que han intervingut abans que el processat en la elaboració de les targetes de les quals n'era posseïdor en una quantitat molt inusual (vint targetes), de les quals n'utilitzà algunes amb la reiteració i celeritat que assenyala la sentència mentre que les restants les tenia en el seu poder preparades i pendents de ser utilitzades. Com sigui que el *modus operandi* ha consistit en duplicar o "clonar" les targetes al Brasil i venir amb elles a Andorra amb el propòsit de realitzar un gran nombre de compres (tornant després a Brasil amb les mercaderies per revendre-les amb el corresponent lucre mentre els comerços remetien els càrrecs per les compres a les dades bancàries dels veritables titulars dels comptes) l'únic que se'n pot deduir, és que no s'ha pogut detenir ni identificar els autors de la duplicació o "clonació" de les targetes utilitzades pel processat així com de les que tenia al seu poder. Tampoc s'ha pogut determinar si el processat pertanyia al grup de persones que realitzaven la falsificació de les targetes de crèdit intervingudes o si, pel contrari, fou sols l'usuari de les mateixes (pot ser simptomàtic que hagi manifestat que "les havia comprat al carrer a un desconegut"). En tot cas, el que sí ha quedat provat (per les targetes intervingudes per la policia i per les pròpies manifestacions del processat) és que ell fou l'últim esglaó de la cadena d'aquella falsificació, perquè tota falsificació de moneda o d'instruments mercantils utilitzables en el comerç té com a finalitat última el seu ús en el mercat, que és on pot obtenir el lucre propi de tota operació defraudadora. En conseqüència, al tractar-se d'una falsificació realitzada en un altre país i utilitzada a Andorra, la investigació dels fets ha hagut de limitar-se a l'usuari de les targetes falsificades i sols contra ell ha pogut dirigir-se l'acusació.

V. -CONSIDERANT: Que procedeix examinar l'argument, també invocat pel processat (que assegura no tenir res a veure amb la duplicació o "clonació" de les targetes que portava) de l' "absència de culpabilitat" perquè "no

sabia res sobre l'origen il·lícit" de les targetes duplicades o clonades, utilitzades o que portava per utilitzar. La defensa del processat no ha pogut negar la utilització de vàries de les targetes il·legals i tampoc ha pogut negar que era portador de les altres que no arribà a utilitzar a Andorra però que portava preparades per a la seva utilització en qualsevol moment. El processat no ha pogut negar l'evidència de que les targetes intervingudes foren creades per ser utilitzades amb càrrec a comptes dels quals el processat no n'era titular. Es refugia en l'argument del seu desconeixement de l'origen il·lícit de les targetes. Certament, aquesta al·legació suposa afirmar un fet negatiu de prova impossible o molt difícil (llevat mitjançant la prova d'un fet positiu incompatible, com és la "coartada"). Però si aquesta prova no es pot exigir al processat, donada la seva dificultat o impossibilitat, no per això s'ha de donar crèdit necessàriament a un argument tan usat i de tan fàcil utilització com és al·legar, davant l'evidència dels fets, "no saber" o "no conèixer" l'origen il·lícit de l'instrument utilitzat. La qüestió ha de ser resolta utilitzant els criteris de la lògica i de l'experiència, com en el cas recordat en la criminologia d'aquell lladre que fou detingut "in fraganti" quan portava envoltat al coll un gall dindi que acabava de sostreure al mercat i que al ser interrogat mostrà la seva estranyesa i proclama la seva innocència reprotxant a l'animal que s'hagués pujat al seu coll sense el seu consentiment. En el present cas el processat portava com qui no diu res 20 targetes de crèdit entre les utilitzades i les intervingudes. Un nombre tan exagerat de targetes no és necessari ni se solen dur en els viatges, per molt llargs que siguin en durada o allunyats que estiguin els països que es visiten. El processat, que diu haver pagat per cada targeta 100 dòlars, no podia desconèixer que estaven emeses a càrrec d'entitats bancàries de les quals ell no n'era client i/o comptes bancaris dels que ell no n'era titular. No podia desconèixer que, per tant, al pagar amb aquelles targetes les compres estava pagant amb instruments de crèdit que no eren seus i que els imports corresponents s'anaven a carregar fraudulentament a altres persones titulars d'aquells comptes utilitzats per a duplicar o "clonar" la targeta. En el recurs s'al·lega també que el processat adquirí les targetes al carrer, afirmant que al Brasil les targetes es poden adquirir així, amb gran facilitat,

invocant l'informe d'un economista brasiler presentat al judici. El Ministeri Fiscal ha puntualitzat que aquell informe no diu que al Brasil les targetes de crèdit es puguin adquirir al carrer, encara que puguin existir més facilitats per a la seva adquisició que a Europa. El processat ha donat com explicació que les va comprar "al carrer i a un desconegut", i pagà per cada targeta 100 dòlars, el que multiplicat per 20 fa una quantitat final que, prudentment, hauria exigut assegurar-se de la procedència legal de les targetes. Al Brasil pot haver-hi més facilitats per adquirir les targetes però el que no és possible, en cap lloc del món, és que qualsevol pugui adquirir "al carrer" i a "desconeguts" targetes de crèdit amb les mencions de les entitats bancàries i comptes d'altres persones, ja que en aquest cas les targetes mancarien de la seguretat indispensable. En tot cas, com reconegué el mateix recurrent, una vegada adquirida la targeta s'ha de realitzar la operació electrònica amb l'entitat bancària per autoritzar els càrrecs al compte. La sentència, en el seu segon Considerant, destaca que "el *modus operandi* empleat s'ajusta fil per randa al que és usual en aquesta activitat delictiva" i posa com a exemple que utilitzant solament dues de les targetes incautades (de les quals identifica els números) "el processat realitzà compres a les 14'09h., 14'29h., 15'02h., 15'19h., 15'40h., 16'50h., 17'16h., 17'47h., 19'35h. i 20h., en una mena de "sessió compulsiva" de compres -quasi sempre d'articles de luxe- que tampoc es correspon amb el que sol ser habitual en els posseïdors de targetes de crèdit legítimes. Els raonaments precedents condueixen a desestimar les al·legacions en les que la defensa del processat ha basat el seu recurs.

VI.-CONSIDERANT: Que els altres dos arguments en els que també fonamenta el recurs són de caràcter netament jurídic. El primer, es refereix al delictes de "tràfic" de targetes de crèdit, tipificat però sense definir-lo en l'art. 254 ("el qui trafiqui amb una o més targetes de crèdit"), al·legant que no s'ha provat que el processat formés o integrés una "organització estructurada" que entén el recurrent com a necessària pera que s'originin aquell tipus delictiu. L'argument no pot ser acceptat, no solament perquè, com ja ha quedat raonat, aquella organització probablement ha existit, malgrat que en la causa no hagin estat detinguts els seus integrants i tampoc s'hagi pogut establir si el processat formava part

d'aquella associació o organització, si bé, en tot cas, com a usuari de les targetes, ha estat l'últim esglaó del procediment o trama defraudadora. Solament que tampoc pot acceptar-se l'argument en la seva significació jurídica: el que el Codi Penal anomena "tràfic" comprèn la fabricació del duplicat o "clon" de la targeta legítima, la obtenció prèvia de les dades legítimes de titulars de comptes bancaris, la cessió o venda de les targetes duplicades a altres persones, així com la seva utilització ulterior per part de la mateixa persona que l'adquirí o per una altra diferent. El tipus penal no exigeix que es tracti de múltiples targetes; no exigeix que s'hagi falsificat un determinat nombre de targetes, sinó que expressament parla d'"una o més", sense exigir tampoc que s'hagi arribat a fer ús de les targetes falses. Cal atendre els raonaments de la sentència apel·lada quan afirma que en el present cas el "tràfic" es veu reforçat per l'origen fraudulent de les targetes, "doncs no es tracta de targetes autèntiques sostretes als seus legítics titulars, sinó de targetes clonades, a les quals s'incorpora la còpia de la banda magnètica d'una altra targeta legítima, ço que suposa una major facilitat per fer un ús indegut i reiterat perquè el titular legítim no pot sospitar ni tenir coneixement de que un altre ha fet un ús indegut de la seva targeta, mitjançant un duplicat, fins que rebí al seu compte bancari la notificació del càrrec que indegudament se li ha fet a conseqüència de l'ús indegut del duplicat de la targeta", cosa que es reforça quan els titulars legítics són estrangers (com consta als folis 206 y ss. del sumari).

VII.-CONSIDERANT: Que l'últim argument, de naturalesa jurídica, que s'utilitza en el recurs planteja la improcedència de condemnar a la vegada pel delictes de "tràfic" (art. 243) i pel d'ús indegut" de les targetes (art. 253), sostenint que el primer dels delictes absorbeix el segon. Raonant així s'oblida que l'antijuridicitat del delictes de "tràfic" és diferent de la del delictes d'ús indegut", tenint cada injust típic un diferent contingut material, sent també diferents els elements d'execució d'un i d'altre. En tot cas, als efectes pràctics, tenint en compte les penes establertes pel Codi Penal andorrà, que castiga el delictes d'ús amb pena de presó de fins a tres anys (art. 253) i el delictes de tràfic amb pena de presó de fins a cinc anys (art. 254) s'arribaria a la conclusió de que, ateses les

especials circumstàncies que concorren en tractar-se de 20 targetes clonades i preparades per ser utilitzades fraudulentament, la pena establerta per la sentència pels dos delictes és la que podria imposar-se si es condemnés sols pel delicte d'ús il·lícit de les targetes de crèdit. D'altra banda, tenint en compte que les targetes usades han estat diverses i s'han utilitzat en tota una important sèrie d'operacions, hauria pogut ser acusat i condemnat per delicte continuat o fins i tot per tants delictes com titulars defraudats, cosa que comportaria un important agreujament de la pena respecte de la imposada per la sentència que, pel que s'ha dit, resulta una "pena justificada" que ha de ser mantinguda, desestimant-se també aquest motiu del recurs.

VIII.-CONSIDERANT: Que, com bé raona la sentència, no hi ha lloc a declarar la responsabilitat civil, extrem que tampoc ha estat debatut en el recurs.

IX.-CONSIDERANT: Que el pagament de les costes processals ha de ser acordat a càrrec del processat recurrent, el recurs del qual procedeix desestimar.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs interposat per la representació i defensa del processat Edson Luis B. contra la sentència del Tribunal de Corts, dictada en la causa 287-2/03, a la que es refereix el present rotlle 16/04, pels delictes de tràfic i ús indegut de targetes de crèdit.

2.- Confirmar íntegrament la sentència del Tribunal de Corts de data 10 de juny de 2004, pronunciada en la causa referida, que condemna al processat a tres anys de presó i al pagament de les despeses processals causades.

3.- Imposar al recurrent el pagament de les costes del present recurs.

4.- Retornar la Causa al Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.